

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 6, ročník XXVIII
Neděle 29. října 2017

Z obsahu čísla

- O těch, kteří už spí spánkem pokoje
- Zájezd chrámového sboru
- Vlaková pouť do Lurd
- Národní pouť do Fatimy
- Homilie k fatimskému výročí
- Přehled farních zpráv
- Dušičky v naší farnosti
- Víkendovka vedoucích
- Celostátní setkání mládeže
- Ze života turistických oddílů mládeže
- Proč FOM o něčem nepíše
- Výstava dřevěných děl
- Naslouchat Božím hlasu a jednat
- Ministranti v akci
- Charita informuje
- Doplnovačka z evangelia

Jaké stopy zůstanou po nás?

Listí nám začalo šustit pod nohama, slunce putuje po obloze čím dál níže a večerní mše začínají dřívě. To vše je znamením toho, že přišel skutečný podzim a s ním i Dušičky. Když jsem jako malý kluk v tuto dobu vycházel ze starého kostela, po několik let v předsíni visela nástěnka s fotkami farníků, kteří za poslední rok opustili naše řady. Shlíželi z ní na mě přísní pánové s kníry v černých kloboucích a staré ženy v šátcích se zvrásčilými tvářemi.

Tehdy se mi zdálo, že fotky byly to jediné, co po nich zůstalo. Dnes už vím, že ve farnosti po sobě zanechali mnoho dalších a nesmazatelných stop: kostel, kteří mnozí pomáhali opravovat a udržovat, fara, kterou postavili, nebo kněžské místo, které si vyvzdorovali na úřadech. A zůstala po nich víra, kterou nám předali.

Doba se změnila. Těch, které můžeme naposledy vyprovodit z kostela, je mnohem méně než kdysi. Kdybychom sehnali jejich fotky, řada mužů by na nich byla prostovlasá nebo v čepicích, na fotkách žen by bylo vidět, že již nenosí šátky a že své obličejové pečlivě udržují. Ale stopy, které ve farnosti zanechali, jsou stále patrné: nový kostel, na jehož stavbě strávili spoustu času, různé farní aktivity, které zakládali nebo provozovali, oddíly mládeže, s kterými pomáhali, kontakty navázané s městem a dalšími institucemi. A znamení víry, které kdysi dostali, předávali dál.

I letos jsme se v naší farnosti rozloučili s řadou lidí. Jejich jména jsou uvedena na následující straně, u některých i s krátkou vzpomínkou. Připomeňme si je stejně, jako to dělali lidé snad ve všech kulturách a kontinentech i naši předkové kdysi v předsíni starého kostela. Obětujeme za ně modlitbu jako Juda Makabejský, který dal po vyhrané bitvě přinést smířčí oběť za mrtvé, ať už byli jacíkoli. A přemýšleme přitom, jaké stopy zůstanou po našem odchodu po nás. ■

Pavel Ludvík

O těch, kteří už spí spánkem pokoje

Od loňských Dušiček jsme se v našich kostelích rozloučili s řadou lidí. Ve spolupráci s jejich známými, sousedy nebo rodinou jsme připravili stranu, kde si všechny zemřelé můžete připomenout, někdy i s krátkou vzpomínkou upozorňující na to, čím ten člověk byl, čím okolí upoutal, co nám zanechal.

+ Jindřiška Vlachová

+ Marie Podhorná

+ Hedvika Publíková – Dobře vychovala 4 dcery. Boží milost poznala až ve stáří a Bůh k ní byl milosrdný při jejím odchodu z toho světa.

+ Jiřina Novotná – Ve stáří, když už ovšem nemohla přicházet do kostela, začala intenzivněji prožívat víru. Proto také přijímala návštěvu kněze se svatým přijímáním s velkou a upřímnou vděčností.

+ Josef Ševčík

+ Rostislav Svoboda

+ Irena Orlitová – Manželka našeho jáhna z důvodu zdravotního postižení příliš nevycházela z domova, proto jsme ji ani moc neznali, ale patří jí naše úcta a vzpomínka za to, že manželovi umožňovala jeho duchovní činnost.

+ Marie Andrejevová

+ Emilie Goišová

+ František Blažek – Bydlel na sídlišti na Trávníkách, spolu se svým synem byli vášniví radioamatéři. Může nám být vzorem, jak se velkou část života staral o vážně nemocnou manželku.

+ Ludmila Mrázková

+ Mária Šarköziová

+ Anežka Navrátilová – Patřila ke skupině žen, které pletly obvazy pro malomocné. Ke konci života se už špatně pohybovala, ale byla velmi ráda, že aspoň pletením ob vazů mohla pomáhat druhým a být tak užitečná.

+ Josef Sedláček – Dobře ho znali návštěvníci kvítkovického kostela, který navštěvoval. Byl to veselý člověk, který rád bavil lidi a při různých oslavách hrával na harmoniku.

+ František Macák – Bydlel na Hložkově ulici. Byl velmi vstřícný k potřebám lidí a jeho sousedé vzpomínají na to, kolikrát jim pomáhal při práci na zahrádkách a poli.

+ Pavla Dudíková – Byla to nenápadná žena, která se do Otrokovic přistěhovala z Rajnochovic. Přijala a celoživotně nesla svůj kříž v podobě těžké nemoci, i přesto dokázala být oporou druhým lidem.

+ David Salcburger

+ Vladimír Nešpor

+ Anna Staňková – Přicházela pravidelně na bohoslužby i se svým mužem, který zemřel v loňském roce. Vzácné bylo, že v čase ubývajících sil si přiležitost návštěvy kněze se svatým přijímáním nechtěla nechat jen pro sebe a tak k sobě do bytu pozvala své kamarádky z blízkého okolí.

+ František Tomis – Společně s manželkou dojížděl na bohoslužby z Baťova. Znali jsme ho jako vzdělaného, přemýšlivého a velmi skromného člověka. ■

Zájezd chrámového sboru

Tak jako každoročně byl pro členy chrámového sboru připraven na poslední prázdninovou sobotu poutní zájezd, a to jako odměna za celoroční obětavou činnost při náviku a doprovázení bohoslužeb liturgickými skladbami.

Cíl výletu byl tentokrát kraj Vysočina a její dva renesanční skvosty – historická města Slavonice a Telč. Naše první zastávka byla v kostele Božího Těla ve Slavonicích. Při prohlídce nám paní průvodkyně vysvětlila důvod, proč stojí jeden z 11 oltářů právě uprostřed kostela, na jehož zatím neopravené venkovní zdi jsme obdivovali krásnou a zachovalou mozaiku sv. Kryštofa z roku 1933.

O vzniku tohoto poutního kostela Božího Těla vypráví pověst O ukradené hostii. „Na jaře, kdy slavonický pastýř na pahorku stádo pásal a rolníci na blízkých polích orali, vzplanulo tam kameniště křovím ukryté ohněm nadobyčejným a tak živým, že i dobytek shlédnuv ho na kolena padl, jako by se klaněl. Pastýř myslil, že hoří keř a volal: ‚He, sedláče, oheň!‘ Podivili se všichni, a přikročivše blíže, co spatřili? Svatou hostii, neporušenou a zářící nebeským leskem!

Co udělali slavoničtí obyvatelé, když našli ukradenou hostii? Snažili se ji donést zpět do farního kostela. Jenže, potřikráte slavnostně hostii přenášeli a třikrát jim v dačické bráně zmizela. Nalezli ji každé tam, odkud se vydali, tedy na vrcholku kopce, kde byla prvně nalezena. I uvědomili si, že to není jen tak, že jim Bůh dává znamení, aby tam vystavěli svatyni k jeho uctívání. A tak se i stalo.“ Z církevních spisů je doloženo, že již v roce 1292 bylo kapli Božího Těla uděleno právo odpustků.

Paní, která nás Slavonicemi provázela, nám pak ukázala ještě mnoho dalších památek. Tolik krásných pamětihodností jako je např. kostel Nanebevzetí Panny Marie, kašna se sochou sv. Floriána i spousta nádherných měšťanských domů s mimo-

řádně hodnotnou sgrafitovou výzdobou, vějířové sklípkové klenby v domech, to je opravdový zážitek a jen tak se to někde nevidí.

Další místo, které jsme navštívili, byl úžasný architektonický klenot – město Telč, zapsané na seznamu národních kulturních památek a světového dědictví UNESCO, mimo jiné i ráj českých i zahraničních filmářů. Na zdejším zámku se totiž točily různé pohádky a nesmazatelné stopy tohoto areálu s parkem tak zůstaly navždy i v nezapomenutelné Pyšné princezně. Svě díky i prosby jsme v tiché modlitbě vyjádřili v kostelích svatého Jakuba, v barokním jezuitském kostele Jména Ježíš i nejstarším telčském kostele Panny Marie, Matky Boží.

Měli jsme také příležitost si prohlédnout krásy zdejšího zámku, zahrady i kaple Všech svatých s unikátní zlatem zdobenou štukovou výzdobou a ornamentální malbou, kde našel svůj poslední odpočinek majitel zámku Zachariáš z Hradce se svou manželkou Kateřinou, kteří jsou bok po boku zpodobeni na bílém náhrobku a tak je zvěčněna jejich vzájemná láska a oddanost. Procházeli jsme náměstím lemovaným úchvatnými měšťanskými domy s bohatě zdobenými překrásnými štíty a podloubími. Zaujal nás též zdobený mariánský sloup, dvě malebné kašny i takzvaný Telčský dům s dřevěnou sochou v popředí. Snad nejkrásnější byl nárožní dům s válcovým arkýřem a sgrafitovými biblickými obrazy na fasádě. Nezapomenutelná a okouzující krása tohoto města se však ukázala v plné parádě těm, kdo vyšlapali 105 schodů na 60 m vysokou mohutnou věž při kostele sv. Jakuba.

Děkujeme manželům Kvasnicovým, kteří zájezd zorganizovali, provázeli nás svým laskavým slovem. A my jsme tak měli možnost poznat další místa naší krásné vlasti – tato dvě nádherná, starobylá a romantická města. ■

Miloslava Zlatušková

Vlaková pouť do francouzských Lurd

Česká a slovenská vlaková pouť do francouzských Lurd se letos konala od 5. 9. do 12. 9. 2017 na počest 110. výročí české vlakové pouti z roku 1907. Organizoval ji p. Aleš Kučera ze Zlína. Příprava takové pouti je velmi náročná práce, vyžaduje mnoho času a organizačních schopností. Pan Kučera se této úlohy zhostil vskutku obdivuhodně a patří mu náš velký dík.

Lehátkový vlak směřující přímo do Lurd vezl 450 poutníků. Byli to Moravané, Slováci, mezi námi bylo také 15 kněží včetně arcibiskupa Jana Graubnera a jeden kněz původem z Konga, který působí již 2 roky v českém Kolině. Z Otrokovic nás jelo sedm.

Vyjeli jsme z Břeclavi okolo 10. hodiny dopoledne, za dne jsme projížděli Vídní, Lincem, Innsbruckem, Ženevou, Toulouse a do Lurd jsme přijeli ve středu odpoledne okolo 4. hodiny.

Ve vlaku bylo veselo, plno smíchu a hovorů, vyprávěly se veselé historky, všichni byli uvolnění a plni radostného očekávání. K této dobré náladě přispěli hlavně naši duchovní otcové, mezi nimi vynikal plukovník Mgr. Jaroslav Kníchal, hlavní kaplan české armády, jehož silný hlas, organizační talent a bezprostřednost nám zůstane v paměti. Duchovní vedení pouti mělo vysokou úroveň a ani trochu jsme se cestou nenudili. Ve vlaku ve společenském voze se denně konala mše svatá, kterou sloužil p. arcibiskup, zpovídalo se, modlili jsme se růženec, Anděl Páně, breviář ...

Samotné Lurdy jsou fascinující a krásné výstavní město nad horskou řekou Gávou, nad ním se tyčí ruiny starého hradu. Během našeho pobytu se o nás postarali v hotelu Notre Dame de Sartre. Spali jsme v dvoulůžkových pokojích, měli jsme celodenní stravu.

V Lurdech jsme potkali pestrou směsici poutníků z celého světa. Viděli jsme pestře oblečené černochoy, dále Japonce, Číňany a jiné Asiaty, z Evropy tam byly téměř všechny národy, slyšeli jsme chorvatštinu, polštinu, němčinu, angličtinu, nejvíce však bylo Francouzů.

Náš program v Lurdech byl přímo nabitý: mše sv. u jeskyně zjevení (ve čtvrtek a v sobotu), slavnostní děkovná mše svatá v Růžencové bazilice spojená s věnováním šatiček pražskému Jezulátku v české kapli této baziliky (čtvrtek), mezinárodní mše sv. s účastí několika tisíců poutníků v podzemní bazilice Pia X. (neděle), hluboce působivá křížová cesta, kde každé zastavení je tvořeno skupinou soch v nadživotní velikosti (čtvrtek). V sobotu jsme měli volný program: mohli jsme se vykoupat v zázračné lurdské vodě, zajet si na výlet do přímořského letoviska Biarritz nebo navštívit obchůdky se suvenýry, kterých je tam plno.

Každý večer byl po setmění „svíčkový průvod“, který vycházel od katedrály, resp. od jeskyně zjevení a za zvuků růžence zpívaného v různých jazycích se posunoval po dlouhém náměstí okolo sochy korunované nebeské Královny a vracel se zpět ke katedrále. Modlitbou Zdravas, Královno a požehnáním průvod končil.

Nejsilnější dojem ovšem na nás udělala jeskyně zjevení, která má v sobě úžasný duchovní náboj a stále přitahuje poutníky z celého světa. V malém výklenku skály, ověšeném zelení, stojí socha – Neposkvrněné početí, Panna Maria, naše přimlůvkyně, obhájčynie, něžná matka. Vyzývá nás k obrácení a přimlouvá se za nás. Vpravo od výklenku, na podlaze v koutu jeskyně vytéká silný pramen. Jeho proud nám připomíná očistňující a uzdravující pramen vytékající z Ježíšova probodeného srdce.

K Lurdám neoddelitelně patří i množství postižených, většinou vozíčkářů, z nichž někteří tu žijí trvale a pečují o ně dobrovolníci i místní řeholnice. Jsou však mezi nimi i nemocní a postižení z celého světa, kteří sem přišli s touhou se uzdravit.

Odjížděli jsme s hlubokými duchovními dojmy a s vděčností Pánu Bohu za tento úžasný dar, z kterého budeme čerpat sílu a útěchu po celé další roky života. ■

Ila Knytlová

Záříjová národní pouť do Fatimy

V letošním roce si připomínáme 100. výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě. U nás oslava tohoto jubilea vyvrcholila o svátku P. Marie Růžencové obnovou zasvěcení ČR Neposkvrněnému Srdci Panny Marie při mši sv. v Kocliřově, jež je sídlem národního centra apoštolátu Fatimy. Ještě předtím, ve dnech 11. – 14. září 2017, se uskutečnila národní pouť českých a moravských diecézí do Fatimy.

Této pouti jsme se zúčastnili i my, dvě ženy z farnosti Otrokovice, jely jsme s CK Miklas tour Prostějov. Cesta do Portugalska trvala letecky 3,5 hodiny. Ubytování jsme měly v blízkém městečku Torres Novas, vzdáleném od Fatimy asi 30 minut jízdy autobusem.

Po příletu nás přivítalo příjemné teplé počasí a dobrá večere. Další den jsme se seznamovaly postupně s rozlohou poutního místa a organizací pouti, neboť byla sloužena mše sv. na prostranství před Růžencovou bazilikou. První kroky nás ale vedly ke kapli zjevení, která je skutečným srdcem fatimské svatyně. Přesné místo zjevení je označeno mramorovým sloupem, na kterém stojí socha naší milé Paní. Tady vytvářejí jednotu 4 milióny poutníků, kteří každoročně navštíví fatimskou svatyni.

P. Maria se zjevila třem pasáčkům v údolí Cova da Iria, a to sourozencům Hyacintě a Františkovi Martovům a jejich sestřenicí Lucii dos Santos. P. Maria se pak dětem zjevovala šest následujících měsíců vždy 13. dne ve stejnou hodinu. Hlavní poselství zjevení můžeme shrnout do tří částí.

1. Ukázala dětem peklo, kam jdou duše ubohých hříšníků.
2. Požádala o zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci a o smírné svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci.
3. Na konci zjevení Paní dodala: „Když se budete modlit růženec, opakujte po každém desátku: Ó můj Ježíši, odpusť nám naše hříchy, uchraň nás pekelného ohně a přiveď do nebe všechny duše, zvláště ty, které Tvého milosrdenství nej-

více potřebují“.

Při posledním zjevení v říjnu 1917 se stal „sluneční zázrak“, který trval asi 10 minut a vidělo jej 70 000 lidí.

Dopoledne 13. září 2017, kdy byla sloužena národní mše svatá s celebrujícím p. kardinálem, bylo také slunečné až tropické počasí, slunce páliło, tentokrát však zůstalo v klidu na svém místě. Ten den odpoledne odcestovala kopie sochy P. Marie Fatimské v doprovodu našich biskupů do Česka.

My jsme se poté vydaly poznávat další svatá místa v rozlehlém poutním areálu. Větší část doby zbývající do odjezdu na hotel jsme toho dne strávily v kapli zjevení v blízkosti sochy P. Marie.

V těsné blízkosti kaple jsou boxy s neustále hořícími obětními svícemi a také soškami z vosku, které lidé obětují např. za uzdravení nemocné nohy, ruky apod. Po dva večery jsme prožívaly krásné společenství s věřícími všech národností při velkolepém a zároveň velmi dojemném „svíčkovém procesi“ – stovky kněží v bílém lemovaly cestu sochy P. Marie na podstavci zdobeném bílými růžemi.

Poslední den jsme navštívily vesničku Aljustrel, kde děti žily, farní kostel, kde byly děti pokřtěné, a místní hřbitov, kde byly původně pohřbené. Později byly jejich ostatky přeneseny do baziliky P. Marie Růžencové. Také ve farním kostelíku nás čekalo milé překvapení – skupina poutníků ze Slovenska zrovna slavila mši svatou, tak jsme se i my přidaly.

Po rozloučení s naší Královnou svatého růžence, jsme se naposledy prošly celým rozlehlým areálem, napustily vody u studny naproti kaple zjevení a poklonily se Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu. To všechno jsme zvlády navštívit poslední den pouti, následující den nás čekala cesta autobusem do Lisabonu se zastávkami ve dvou kláštřech a na pobřeží Atlantiku. S pocity radosti a vděčnosti za plně prožitě dny jsme se vracely domů. ■

Fanyňka Janečková a Mila Štachová

Z promluvy 24. neděle v mezidobí

Letos církev prožívá sté výročí zjevení Panny Marie ve Fatimě a právě před pár dny proběhla naše národní pouť na místě, odkud se do světa šíří fatimské poselství. Našemu národu byla předána socha Panny Marie, která nyní bude putovat po naší zemi. Proto vidím jako dobré věnovat také víc pozornosti těmto událostem. Když jsem se sám začal víc zajímat, proč by mělo ono poselství z Fatimy hrát dnes nějakou významnější roli, narazil jsem na velmi pozoruhodné věci.

V situaci první světové války dostávají tři fatimské děti, Lucie, František a Hyacinta poselství mimo jiné o tom, že nepřestanou-li lidé urážet Boha, vypukne nová, krutější válka. K tomu jim Matka Boží říká: Aby se tomu zabránilo, přijdu požádat o zasvěcení Ruska svému Neposkvrněnému Srdci a o smírné svaté přijímání o prvních sobotách v měsíci."

V r. 1930 sestra Lucie píše: „Bůh slibuje, že ukončí pronásledování v Rusku, jestliže Svatý otec bude ochoten vykonat veřejný akt pokání a zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie, když nařídí, aby to stejným způsobem učinili všichni biskupové světa, a když doporučí smírnou pobožnost o prvních sobotách." Tato výzva byla zaslána tehdejšímu papeži Piu XI. Ovšem bez odezvy.

Teprve, když se celá Evropa ocitla ve válce, papež se tentokrát se svým trápením obrátil k Fatimě. V r. 1942 poslal prostřednictvím vatikánského rozhlasu vzkaz a zasvětil svět Panně Marii. Toto zasvěce-

ní Pia XII. ovšem nesplňovalo všechny fatimské požadavky. Mělo však určitý pozitivní dopad. Po zasvěcení v r. 1942 nastal ve válce obrat a začala série prohraných bitev fašistického režimu. Pozoruhodné je, že rozhodující prohry se konaly v den významných mariánských svátků. 2. února 1943 v den svátku Uvedení Páně do chrámu byly ukončeny boje o Stalingrad. 8. září 1943 na svátek Narození Panny Marie kapitulovala Itálie. 8. května 1945 na svátek Panny Marie, Prostřednice všech milostí, kapitulovaly poslední skupiny německého vojska. V den slavnosti Nanebevzetí Panny Marie 15. srpna 1945 kapitulovalo Japonsko.

Brzy nato ovšem nastala studená válka a další šíření komunismu v Evropě. Rakouský stát byl po válce zachován pod okupační správou s dominantní pozicí Sovětů. Tehdy kapucínský kněz Petrus Pavlíček na základě vnuknutí založil růžencové křížové tažení. Se sochou Panny Marie Fatimské se vydal na pouť po rakouských městech a vesnicích. Věřícím připomínal nutnost společné modlitby růžence a obrácení hříšníků jako podmínku míru a svobody pro Rakousko. Půl miliónu Rakušanů se zavázalo modlit se denně k Panně Marii Fatimské a vyprošovat u ní obrácení hříšníků, mír a svobodu pro Rakousko.

Mezitím panovalo přesvědčení, že Rakousko definitivně upadne do bolševické diktatury. V tu chvíli zcela nečekaně a nevysvětlitelně ustoupil Sovětský svaz ze svých nároků a v roce 1955 opustil rakouské území. O zázraku s ohledem na dosavadní vývoj situace tehdy snad nikdo z věřících nepochyboval.

V r. 1975 se komunismus nečekaně objevil v samotném Portugalsku. Vojsko bylo rozděleno. Část byla komunistická a koncem léta se schylovalo k občanské válce. Tehdy Lucie požádala o pomoc Pannu Marii a ta jí řekla: „Když se bude milion portugalských rodin modlit růžencem, revoluce bude zrušena. Když se tato výzva rozšířila, řekla Panna Maria Lucii: „Nyní se

za mír modlí milion rodin a revoluce skončí.“ A tak se i stalo.

13. 5. 1981 dochází k atentátu na papeže. Když si Jan Pavel II. uvědomil, že k atentátu došlo ve výroční den fatimského zjevení, nechal si přinést třetí fatimské tajemství. Na základě toho záchranu svého života přisoudil ochraně Panny Marie. Ukázalo se, že v třetím tajemství byl útok předpovězen. Na důkaz vděčnosti nechal kulku, která ho zasáhla, vložit do koruny sochy Panny Marie ve Fatimě.

V r. 1982 zasvětil Jan Pavel II. ve Fatimě v kapli zjevení svět a Rusko, jak prosila Panna Maria. Sestra Lucie však prohlásila, že to není platné, protože k tomu nedošlo ve spojení s biskupy celého světa. Svätý otec to tedy zkusil znovu 25. 3. 1984 v bazilice sv. Petra a vyzval všechny biskupy, aby se k němu alespoň v duchu připojili. Přesně v ten den se slovenskému exilovému biskupovi Pavlovi Hnilicovi podařilo jako turistovi přijet do Moskvy a ve spojení s papežem zasvětil Rusko Panně Marii přímo v Kremlu.

Den po zasvěcení poslal papež vzkaz sestře Lucii, ve které se jí ptal, zda to sledovala v televizi a zda to bylo podle toho, jak si žádala Panna Maria. Tehdy Lucie odpověděla ano. K tomu později dodala, že kdyby toto zasvěcení neproběhlo, došlo by k jaderné válce.

Po zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie nastávají velmi důležité historické změny. Některé zůstaly v tajnosti. Dokumenty, které se podařilo propašovat do NATO, ukázaly, že Rudá armáda připravovala tzv. prevenční jaderný útok, v nichž klíčovou roli měla severní flotila s ponorkami vybavenými jadernými hlavicemi. Ve výroční den fatimského zjevení 13. 5. 1984 došlo na vojenské základně Okolnaja v Severomorsku k sérii výbuchů, díky kterým flotila ztratila bojeschopnost.

Tyto okolnosti přiměly Sovětský svaz k jednání se západem. Pak se rozbíhá proces počínaje Gorbačovovou perestrojkou a končící pádem Berlínského zdi. Symbolické je ještě jedno datum: 8. prosince 1991 v den svátku Neposkvrněného početí

PM byla podepsána Bělověžská dohoda o rozpadu Sovětského svazu.

Člověk má možnost si vybrat, jestli to bude všechno považovat za náhody, označí to za náboženské spekulace, anebo uvěří v úžasnou Boží moc, které on dává průchod také skrze zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie.

O co tedy vlastně jde v onom zasvěcení? Zasvětit se jejímu Srdci znamená, že chceme patřit Bohu takovým způsobem, jako mu patřila ona. O co lepšího bychom mohli v našem životě stát a usilovat? Proto jsem přesvědčen, že opravdu stojí zato nyní věnovat pozornost těm podnětům, které přichází spolu s fatimským výročím, s putováním její sochy po naší zemi a s obnovením zasvěcení jejímu Srdci. ■

O. Josef Zelinka

Přehled farních zpráv

Slavnost Všech svatých a Památka zesnulých

■ Ve středu 1. listopadu je slavnost Všech svatých a mše svatá bude ve farním kostele v 18 hod.

■ Ve čtvrtek 2. listopadu je Vzpomínka na všechny věrné zemřelé a kněz v tento den slouží mše svaté na církvi stanovené úmysly. Mše na úmysl Svatého otce je v Kvítkovicích v 7:30 hod. a mše obětovaná za všechny věrné zemřelé je v kostele sv. Vojtěcha v 18:00 hod.

■ V neděli 5. listopadu odpoledne se koná

dušičková pobožnost na hřbitově v 15:30 hod. po příjezdu autobusu.

■ V dušičkovém týdnu od 1. do 8. listopadu je možno získat pro duše v očištění plnomocné odpustky. Tři obvyklé podmínky jsou přijmout v ten den sv. přijímání, být zpovědi v milosti posvěcující a pomodlit se na úmysl Svatého otce. K tomu 1. a 2. listopadu patří návštěva kostela s modlitbou Páně a Vyznání víry, nebo 1. – 8. listopadu návštěva hřbitova s modlitbou za zemřelé.

Z jednání Pastorační rady farnosti ze dne 10. 10. 2017

■ Rada se zamýšlela nad nutností hledání nových věřících pro organizaci akcí ve farnosti, pokud se mají realizovat myšlenky z diskuzí nad otázkami otce arcibiskupa.

■ Proběhlo stanovení priorit z námětů, které vzešly z těchto diskuzí.

■ Bylo pojednáno koupení vitrín na informace farnosti do Otrokovic a Kvítkovic.

■ Byly stanoveny úkoly na přípravu Živého betléma.

■ Během podzimu proběhne s katechetkami příprava adventního programu pro rodiny s dětmi. K tomu jsou vítány náměty.

■ Jednalo se o oslovení sboru na vánoční koncert.

■ Je třeba získat vhodného farníka do funkce nového farního kronikáře.

■ PR byla seznámena s myšlenkou zasvěcení farnosti P. Marii.

Křty, svatby a pohřby za poslední období

Křty: Daniel Trač, Robin Schicker, Adéla Marie Šrubařová, Václav Jiří Navrátil, Teodor Jánošík

Svatby: František Hartman a Marie Hanušová

Pohřby: Vladimír Nešpor, Anna Staňková, František Tomis

Zprávy z arcibiskupství

Kongregace Milosrdných sester III. řádu sv. Františka zve na duchovní **obnovu v duchu sv. Františka**. Program duchovní obnovy zahrnuje: společnou liturgii, adoraci, přednášky, duchovní rozhovory a možnost svátosti smíření.

Místo: Grohova 18, Brno. Začátek: 10. 11. 2017 v 18 hodin. Ukončení: 12. 11. 2017 obědem. Přihlášky je možno posílat do 7. 11. 2017 na adresu: Sestra M. Markéta, Grohova 18, 602 00 Brno, e-mail: pokojadobro@frantiskanky.cz, mobil: +420 605 256 132

O víkendy 1. 12.–3. 12. 2017 se uskuteční v Arcibiskupském kněžském semináři v Olomouci **adventní duchovní obnova VIR** určená pro mladé muže od 17 do 35 let. Obnovu povede P. Marcel Javora, farář farnosti Brno-Komín. Informace a přihlášky je možné získat na webové adrese www.knezskyseminar.cz/vir.

Ze života otrokovické farnosti

Víkendovka vedoucích v Dřevohosticích

Tahle akce se koná každý rok. A možná si každý rok pokládáte otázku: Co tam ti vedoucí vlastně dělají? Tak já vám na ni letos konečně odpovím. Víkendovka vedoucích se koná v září, vždy před zahájením oddílových schůzek, a její podstatnou částí je plánování nadcházejícího školního roku. Účastní se jí všichni instruktoři a vedoucí, kteří se nějakým způsobem zapojují do oddílových aktivit.

Možná si někdo z vás řekne, proč bych měl sedět celý víkend na zadku a řešit organizační věci, když bych mohl někam vyrazit a užít si poslední hezké dny. Troufám si však tvrdit, že to není ztráta času. Doba, kterou na víkendovce věnujeme plánování a řešení všech akcí školního roku, není zanedbatelná, a to hlavně proto, že letos se nám seznam všech akcí vyšplhal až k číslu 30, což za 10 měsíců je poměrně slušný náklad. Při plánování akcí nezapomínáme ani na akce farní, kterých se nějak účastníme, např. Tříkrálovka, děkanátní setkání či Noc kostelů.

Vedoucí obou oddílů, což jsou organizátoři víkendovky, se snaží do programu zařadit hry, abychom naše často líná těla donutili k pohybu, provětrali si hlavu a užili si hry bez našeho vkladu do přípravy. Měla by to být i jakási odměna za naši celoroční práci. Každý vedoucí po tom touží: jen tak přijet na připravenou víkendovku, o nic se nestarat a užívat si program. Po celý víkend sbíráme za soutěže body a ten nejlepší získá pohár pro nejlepšího vedoucího. Kdysi jsem tento pohár vyhrála i já, ale to víte, přišla mladá krev a převládala i nás více zkušené. Letos tak pohár náleží Peťovi Blahušovi, známému jako Sym-ptaťák.

Víkendovky se vždy účastní i otec Josef, který zajišťuje duchovní program. V sobotu většinou máme společnou mši, při které prosíme za společenství vedoucích, za všechny naše děcka ve skupinách, za jejich rodiče a všechny, kdo nás

podporují. Otec se nám snaží v kázání vždy předat nějaké podněty a musím vám prozradit, že letos nás teda ohromil svým kázáním spojeným s výročím zjevení P. Marie ve Fatimě a celkově odkazem Panny Marie v dějinách. Musím za nás všechny říct, že to byl jeho mistrovský kousek, o kterém jsme někteří mezi sebou debatovali ještě pozdě v noci.

Pokud je potřeba, zařadí se do denního programu nějaké duchovní téma, letos to byla svátost biřmování. V rámci menších skupinek jsme měli rozhodnout u daných situací, zdali je v takové situaci vhodné, aby člověk přijal sv. biřmování, nebo ne. Důvodem aktivity bylo, abychom si uvědomili, že některé naše životní postoje nejsou překážkou k tomu, abychom svátost přijali, a můžou být dobrým nástrojem k tomu, abychom svůj život někam posunuli.

Na těchto víkendovkách nechodíme brzy spát. Spíše naopak. Po skončení „oficiálního“ programu, tedy toho naplánovaného, si tak nějak můžeme dělat, co se nám zlíbí, takže většinou skončíme u nějakých deskovek a nebo si jen tak vykládáme. Na akcích, které pořádáme v průběhu roku, často člověk nemá prostor a večer ani energii na to si povykládat s ostatními a trochu se s nimi třeba poznat. Proto si to vynahrazujeme na víkendovce vedoucích, kdy sdílíme zážitky z loňského roku, vzpomínáme na naše oddílové začátky, debatujeme o tom, kam směřovat naše oddíly, a snažíme se najít řešení ke spoustě dalších věcí, které nás nějakým způsobem trápí.

Snad jsem odpověděla na všechny otázky, které se vám v hlavě rojí. Přála bych si, aby tahle akce byla pro nás všechny odrazovým můstkem do dalšího školního roku, aby nám dodala energii a elán, který tak potřebujeme. Aby nám dala pocit, že v tom nejsme sami. Aby to byl čas jen pro nás. A aby vždy byla nástrojem pro naše společné poznávání a porozumění. ■

Eva Beranová

Byli jsme na Celostátním setkání mládeže v Olomouci

Když jsem si balila věci na toto setkání, mísily se ve mně nejrůznější představy o tom, jak krásné a úžasné to tam bude, ale nic z toho přesně nevystihlo to, co jsme doopravdy zažili.

Úsměvy na našich tvářích se objevily už na nádraží, kde jsme měli v úterý odpoledne sraz. A naše sestavička? Pája, Tom, Sympaták, Marťas, Anička Lóri, Lexa, Evča, Páťa, Bětuš a já. Společně jsme odjeli vlakem do Olomouce a našli jsme kolej, která se stala naší noclehárnou na dalších pět dní. Večer jsme zašli do Korunní pevnůstky na zahajovací program, který naše skupinka obohatila o tzv. otrokovické tance, takže další kulturní zážitek pro ostatní.

Středa byla dnem, kdy jsme se měli přestat bát být sami sebou, což není někdy úplně jednoduché. Neměli bychom se nechat „modelovat“ jinými lidmi a být takoví, aby nás měli rádi, všimli si nás. Protože ten, kdo nás má opravdu rád, nás má rád takové, jací jsme. Neměli bychom nosit cizí nálepku, ale být takoví, jaké nás stvořil Pán. (To je pár citací od otce Libora Všetuly z jeho workshopu s videi k zamyšlení...)

Odpoledne byl čas přednášek. Nejtěžší ze všeho bylo vybrat si z dvaceti nejrůznějších jednu, která by člověka oslovila nejvíce, protože výběr byl opravdu pestrý. Jedním z přednášejících byl dokonce Jiří Strach. Také nám zahrál Pavel Helan, který představil na pódiu své nové písničky. Večer po programu jsme si chtěli zavzpomínat na tábor. Zapěli jsme jak naše táborové klasiky a novinky, tak křesťanské vypalovačky a nakonec i večerku. Postupem času se k nám přidávali další skvělí lidé, že nás bylo ke konci snad třicet. Přála bych si zakončit každý den s tak krásným pocitem radosti...

Čtvrtek, jak rychle to utíká... Den kultury. A proč kultury? Odpoledne se totiž na různých místech konaly koncerty nejrůznějších křesťanských interpretů, my jsme se rozhodli pro Pavla Helana a skupinu Prague Cello Quartet. Pavel Helan nás stejně jako ve středu nezklamal a na PCQ jsme si někteří zašli až k pódiu, abychom

lépe viděli blažené výrazy hudebníků. Večer jsme si zase zašli na program do pevnosti a poté jsme se nerozhodli pro nic jiného než zopakování „táboráku“. Bylo moc fajn zazpívat si několik písniček s lidmi, s nimiž sdílíte stejné pocity, myšlenky a víru.

Pátek jsme započali ranní modlitbou chval spolu se skupinou Adorare. Poté jsme se opět rozutekli na přednášky a odpoledne jsme se vydali na pouť na Svatý Kopeček. Na posledním kilometru se naše cesty roztrojily a každá cesta byla něčím zpestřená. Někteří z nás si vybrali cestu, na které bylo dramaticky ztvárněné desatero. Měli jsme možnost přemýšlet nad různými symboly, které scény obsahovaly. Nahoře jsme společně povečeřeli a pak už jsme utíkali zabrat nějakého fleka na mši, abychom dobře viděli. Poté si pro nás připravili organizátoři překvapení, nádherný ohňostroj, který tu noc rozzářil Kopeček jak svou září, tak i úsměvy při pohledu na něj. Cestou zpět jsme zazpívali pár písniček pro oživení unaveného sedmitisícového průvodu a rozveselili pár organizátorů.

Myšlím, že každý z nás nechal na Kopečku nějaké své závaží, které ho táhlo dolů, a svěřil ho Panně Marii. Cítila jsem, jak se ode dne příjezdu měním a stávám se ve víře silnější. Tento krásný pocit bych přála zažít opravdu každému. Je důležité si uvědomit, že vás tam nahoře Někdo miluje, protože vy pak vnímáte pocit důvěry a síly, s kterým můžete žít každý den a dokázat s Jeho pomocí lámat skály. Je to nádherné a těžko popsatelné.

Sobota aneb den s rodinami. Přijeli Černoškovi, Blahušovi a Žán, aby s námi prožili alespoň zlomek ze setkání. Odpoledne jsme se vydali opět do pevnůstky, abychom si vyslechli svědectví našeho vzácného italského hosta Enriquee. Ochotně se s námi podělil o svůj životní příběh a my jsme měli do večera o čem přemýšlet. Jak byste se cítili vy, kdyby vám zemřely 2 děti hned po porodu a pak po třetím porodu manželka, když tentokrát již zdravý syn neměl ani tři roky?

Závěrečná vigilie ve mně probudila spoustu emocí. Necítila jsem zimu jako předtím, když jsem si mnula ruce, jen jsem klečela, mlčela a naslouchala... Jemu. O tom, co jsem ten večer prožila a slyšela, mohu říct jen to, že jsem si uvědomila spoustu věcí. Tím, že jsem Mu otevřela srdce, mi On dokázal otevřít oči a vidět svět a lidi kolem sebe v tom opravdovém světle.

Poslední večer jsme strávili pohromadě u zpívání táborových písniček, čímž jsme se seznámili s další partou super lidí.

Ráno jsme si sbalili věci a vyrazili na závěrečnou mši svatou. Podesáté jsme si zapěli slavné Maria s tebou, Maria, království lásky se otvírá... no, znáte to, vyzvedli jsme si řízky a šli na vlak, kde jsme si dali

společnou fotku a naši výpravu jsme zakončili naším slavným Ciky ciky, které mi v uších zní doteď. Cestou domů jsem se jen usmívala, a proto na mě asi lidé v MHD házeli nechápavé pohledy, ale já věřím, že kdyby zažili tak krásných pět dní jako já a celá naše parta, pochopili by. Přála bych tohle zažít každému, ale popsat tenhle úžasný zážitek slovy nedokážu. Já můžu jen do ticha pošeptat to jediné slovo, které si On, otrokovická výprava, mí noví přátelé a vůbec všichni účastníci a organizátoři Celostátního setkání mládeže zaslouží... DÍKY!

Kdo byste měli zájem o promítání fotek a další zážitky, přijďte v pátek 24. listopadu po večerní mši svaté do suterénu! ■

Lucka Šrubařová

Ze života turistických oddílů mládeže

■ S prázdninami jsme se společně rozloučili v neděli 3.9. – proběhla již tradiční akce Bye Bye Holidays. Kvůli nepřízní počasí jsme museli přesunout akci do suterénu. Děcka měly možnost si zahrát deskové hry a opéct si špekáček nad posledním ohněm letošních prázdnin.

■ Nejstarší holky ze skupinky Lišek se s létem rozloučily po svém. Vyrazily na víkendový puťák do Nizkého Jeseníku. Přestože jim počasí úplně nepřálo, ušly přes 42 km, takže smekáme klobouky. Pro některé z nich to byl úplně první puťák, takže si přivezly spoustu zážitků.

■ Následující víkend mnoho z nás strávilo noc z pátku na sobotu na nohách. Vedoucí totiž připravili dětmi oblíbené výsadek – putování bez jasných cíle přes noc, kdy jdou skupinky po šifrách, v nichž mají indície k tomu, kam se dostat.

■ Kluci, kteří se nezúčastnili výsadek, se mohli zúčastnit ministrantské pouti v Uherském Brodě, která se konala v sobotu 9. září.

■ Třetí týden v září jste nás mohli potkat v ulicích Otrokovic, kde jsme se zapojili do celorepublikové sbírky pro Světlušku a pomohli vybrat částku 16 645 Kč, která zlepší životy nevidomých.

■ O víkendu pak vedoucí vyrazili na víkendovku vedoucích. O čem tahle akce vůbec je, to vám poví samostatný článek. O tomtéž víkendu vyrazili kluci Mart'a a Honza Čambalovi na mezinárodní mistrovství v turistických závodech, které se konalo v Bílovci. Kluci se umístili v česko-slovenské konkurenci na 6. (Martin) a 9. místě (Honza). Patří jim velký dík za reprezentaci oddílů a velký obdiv nás všech!

■ O týden později se pak rozjely naplno všechny naše schůzky a celoroční aktivity. V pátečním nealko baru jsme uspořádali promítání fotek z letošního tábora Asterix a Obelix.

■ Další sportovní akcí, které se kluci zúčastnili, byl Svatováclavský pohár ve florbalu pořádaný v Olomouci.

■ Říjen holky zahájily společnou schůzkou napříč všemi skupinkami, od nejmenších Myšek až po ty nejstarší ze skupinky Sluníček. Sešlo se jich úctyhodných 41.

■ Na tábor jsme mohli také zavzpomínat na společné potáborovce, na kterou jsme vyrazili druhý víkend v říjnu. Tentokrát byla naším cílem fara v Charvátech u Olomouce. Díky parádnímu počasí jsme mohli utužit vzájemné kamarádství a připomenout si, co jsme letos všechno zažili. ■

Proč se v občasníku nepíše o některých akcích

Občas se ke mně dostane otázka, proč FOM nepsal o tom a tom, proč zmínka o té a té akci v něm nebyla. Důvodů najdeme víc.

Akcí je v naší farnosti docela hodně a zprávy o nich se do FOMu někdy nevejdou, protože jeho rozsah je omezený. (Příkladem je právě bohatá paleta událostí z letošního září a října.)

Jindy je na vině nevhodný termín akce, to když se koná současně s uzávěrkou nebo těsně po ní. (Proto se v občasníku např. opakovaně nepíše o Misijním jarmarku, proto v zářijovém čísle chyběl článek o

Celostátním setkání mládeže v Olomouci nebo nyní o biskupském svěcení). Častým důvodem je ale také neochota nebo nezájem organizátorů či účastníků akce podat informaci, jak akce proběhla, nebo o ní rovnou napsat.

FOM je připravován skutečně jen pár lidmi, děláme to po práci a ve volném čase, kterého moc není. Proto bychom přivítali 2–3 schopné lidi, kteří by si aktivity farnosti rozdělili a do každého čísla o nějaké z nich připravili zprávu. Farní čtení by pak bylo pestřejší. ■

Pavel Ludvík

Výstava dřevěných děl dvou otrokovických farníků

Naš farník pan Josef Švehlík vystavuje v Městské galerii své ručně řezané dřevěné obrazy a figurky. Prostřednictvím svých děl vzpomíná na svou rodnou ves, na vlastní rodinu, na oblíbená místa z cest, ale také v nich zachycuje proměny Otrokovic nebo poutní místa v okolí.

Jeho výstavu doprovází soubor dřevěných figurek s lidovými motivy od dalšího otrokovického farníka Josefa Kolečkáře.

Výstava je otevřena do 19. 11. 2017 denně kromě pondělků od 14 do 18 hodin. ■

Naslouchat Božimu hlasu i jednat

V říjnu začala formační setkávání. Na prvním z nich se hodně mluvilo o tom, že máme naslouchat Božimu hlasu a čekat, až nám Bůh vyjeví svůj úmysl.

V této souvislosti mě napadl vtíp o člověku, který za povodně zůstal uvězněný na stromě. Pokoušeli se ho zachránit sousedé, připluli hasiči s loďkou, přiletěl vrtulník, ale člověk odmítl a čekal, že ho zachrání Bůh. Nakonec člověk spadl do vody, utopil se a když přišel do nebe, vyčítal Bohu, že ho nezachránil. „A co ti hasiči, co ten vrtulník?“ divil se Bůh.

Některým lidem Bůh vyjevuje svůj úmysl a oni podle toho jednájí. Znáám ovšem jiné, kteří na Boží hlas čekali velmi dlouho,

a protože ho nezaslechli, tak raději nic nedělali. Také si myslím, že Bůh nás má hodně, že někdy proto práci rozdělí a posílá k nám se svými představami jiné lidi.

Boží hlas k nám rovněž občas zní ze sdělovacích prostředků, z nástěnek, z plakátů. Občas nezní, nemůžeme ho slyšet, ale Boží úmysl je vidět – stačí se jen dívat kolem sebe. Jindy se Bůh chová jako my, když okřikujeme malé dítě: „Přece ti to nebudu pořád říkat.“ Ano, jsou situace, kdy nám snad nikdo nemusí nic říkat, ani Bůh, a my máme jít, jednat a pomáhat.

Bojím se, abychom právě taková znamení nepřehlédli. ■

Pavel Ludvík

Ministranti od sv. Vojtěcha v akci

Prázdny jsou už nenávratně pryč, školní rok se naplno rozeběhl a naše ministranty čekalo hned několik akcí.

Vydali jsme se na pouť

V sobotu 9. září se skupinka osmi borců a dvou vedoucích vypravila na ministrantskou pouť v Uherském Brodě. Sjelo se nás tam na čtyři stovky.

Vše začalo velkým průvodem přes náměstí do farního kostela na mši svatou, kterou sloužil nově jmenovaný biskup Mons. Nuzík. Ten k nám v homilii mluvil o tom, jak je naše služba u oltáře důležitá, a všichni společně jsme mu museli slíbit, že budeme sloužit poctivě a rádi.

Poté jsme se po skupinkách rozprchlí na různá stanoviště s rozmanitým programem. Paní policistka nás vyzkoušela ze znalostí dopravních předpisů, velmi se nám líbily i brýle simulující opilost. Také náš čekala prohlídka vojenského transportéru, traktoru i kombajnu, na stanovišti charity jsme si vyzkoušeli, jaké je to pomáhat druhým.

Dozvěděli jsme se, jak se chovají včely, došlo i na ochutnávání medu, na stanovišti Nezbedy jsme luštili doplňovačky a skládali hlavolamy. Také jsme si mohli vyzkoušet, jak se okuřuje kadidlem.

Na závěr jsme se zase všichni společně sešli v kostele, tentokrát v tom klášterním. Znovu k nám krátce promluvil Mons. Nuzík. Zeptal se nás, jestli si ještě pamatujeme jeho slova z rána a když neslyšel žádnou odpověď, v žertu nám pohrozil, že nám to kázání asi bude muset zopakovat. Celý program byl následně zakončen krátkou adorací, kterou vedl jediný letošní novokněz naší arcidiecéze.

Do svých domovů jsme se rozjeli plní zážitků i povzbuzení do naší služby.

Bojovali jsme o Svatováclavský pohár

O tři týdny později, na slavnost sv. Václava, odjela naše desetičlenná výprava do Olomouce, aby svedla boj v turnaji ve florbalu. Motivace byla veliká. Chtěli jsme po

roce zase přivést medaili, navíc letos poprvé byl pro vítěze připraven krásný nový pohár, vyřezaný ze dřeva, s krásnou soškou sv. Václava.

Nejprve jsme se všichni zúčastnili slavné mše svaté v katedrále, kterou sloužil otec arcibiskup Jan. Ten v těchto dnech slavil výročí 25 let od jmenování arcibiskupem. Dva naši kluci byli pověřeni velmi důležitým úkolem, a sice předat mu za všechny ministranty dárek. Na řadu přišli hned po panu ministru Jurečkovi. Ten při své řeči vzpomenu, že přesně před 25 lety na tomto místě stál jako ministrant. Otec arcibiskup k nám pak prohodil, že se máme taky snažit a že třeba za pár let to někdo z nás taky může dotáhnout z ministranta na ministra.

Po mši svaté jsme se přesunuli na sokolovnu a boje o pohár mohly začít. V naší kategorii soupeřilo třináct družstev rozdělených do dvou skupin. Čekalo nás celkem pět zápasů v boji o postup do čtvrtfinále. Postupně jsme se utkali s týmy Kunovic, Bánova, Uherského Hradiště, Olomouce a Prostějova. Bojovali jsme jako o život, do posledního zápasu jsme byli ve hře o postup, ale nepodařilo se.

Unavení a zklamaní jsme tak odjížděli domů s nepořízenou, ale i s odhodláním, že se nenecháme odradit a za rok zase přijedeme a určitě se polepšíme.

Rozběhla se nová soutěž

I letošní školní rok budeme soutěžit o nejlepší ministranty. Letos ale naše soutěž bude probíhat úplně jinak, než jsme byli dosud zvyklí. Místo bodů za plnění služby u oltáře budeme postupně získávat dílky skládačky puzzle a společnými silami budeme skládat velký obraz, ze kterého se máme dozvědět, jaká odměna všechny na konci školního roku čeká. Na ty nejlepší, kteří nasbírají nejvíc dílků, pak čekají věcné ceny. Aby i všichni ostatní mohli sledovat, jak se nám to daří, bude obraz umístěn na nástěnce v kostele. ■

Připravil Jan Žalčík

Charita sv. Anežky nás informuje

Pečovatelská služba – váš velký pomocník

Charitní pečovatelská služba Otrokovice (dále jen CHPS) je službou terénní. Jejím cílem je zejména umožnit méně soběstačným lidem zůstat ve svých domovech. Snažíme se o pomoc a podporu. Služba se zaměřuje na osoby, které mají sníženou soběstačnost z důvodu věku, chronického onemocnění nebo zdravotního postižení nebo jsou závislé na pomoci jiné fyzické osoby nebo se jedná o rodiny s dětmi, jejichž situace vyžaduje pomoc jiné fyzické osoby.

V čem tkví práce v CHPS?

V možnosti využívat službu ve své domácnosti a podle toho, jak se mění uživatelské požadavky a zdravotní stav. Tedy individuálně, podle aktuálních potřeb. Služby mohou být poskytovány v časech od 7:00 do 14:30 hodin a od 18:00 do 20:00 hodin ve všech pracovních dnech (mimo svátky, soboty a neděle), vždy s ohledem na aktuální kapacitu služby.

Co služba uživateli přináší?

Uživatel může díky ní zůstat ve svém domově i v době, kdy se bez pomoci druhé osoby neobejde. Přináší mu jistotu, že za ním ve sjednaný čas přijde pracovník služby a pomůže mu s tím, co potřebuje a má sjednáno - pomůže s umytím, postará se o jídlo, nakoupí. Odpadá obava uživatele z toho, že bude muset opustit svůj domov, trávit čas na neznámém a nepřírozeném místě.

Co pro nás práce v CHPS znamená?

Naši práci vnímáme jako pomoc bližnímu, který se ocitl v nouzi a potřebuje pomoc od druhých. Je to také pomoc a podpora rodinám, aby si mohly zachovat zaměstnání.

Jaký je ohlas na naši práci ze strany uživatele?

Cituji vybrané úryvky z děkovných vyjádře-

ní uživatele a rodiny:

„Do naší domácnosti dochází vaše pracovníce. Je milá, ochotná, vždy přichází s úsměvem, dovede potěšit, povzbudit. Má úžasný přístup k nemocnému. Má-li dovolenou, zastupuje ji další z pracovnic. Je stejně hodná a vše též zvládá na jedničku s hvězdičkou. Děkuji za jejich pomoc a milý přístup a gratuluji, že máte skvělé, přímo pohádkové pracovníce.“

„Od roku 2015 používám kyslíkový přístroj pro dýchání a také chodítko při chůzi. Sama si toho kolem sebe moc neudělám. Proto jsem poprosila paní vedoucí Charitní pečovatelské služby o pomoc a poskytování služeb. Děkuji mnohokrát jak jí, tak všem pečovatelkám za lidský přístup, ochotu a opatrování, s jakým k nám, nemocným a nemohoucím přistupují. Jsou velice ochotné a chovají se ke mně, jako bych byla jejich vlastní.“

Jak je práce náročná?

Je náročná. Setkáváme se s bolestí a trápením nemocných lidí, ke kterým docházíme. Často jsme přítomni umírání nebo pomáháme rodinám se zemřelým. Všichni zaměstnanci pečovatelské služby jsou povinni se stále vzdělávat, je na ně kladen nárok být zdatní, poradit si v jakékoliv situaci. Přes nejisté finanční podmínky a náročnost dělají pracovníci svou práci rádi. Sami do ní vkládají jakousi lidskost, úctu k člověku. Mnohdy jim pak výsledek práce přináší radost. Pracovník a hlavně uživatel jsou spokojeni – a to je nejdůležitější.

Mé velké poděkování patří celému kolektivu CHPS za službu vykonávanou s láskou, neboť si velice dobře uvědomuji, že právě ti, kteří u nás pracují, jsou nezbytným základem pro vystavění kvalitně poskytované služby všem našim stávajícím i budoucím uživatelům. ■

Bc. Jana Šuranská, DiS, vedoucí CHPS

Pořádali jsme turnaj v šipkách

Jubilejní patnáctý ročník turnaje Přesná šipka, který tradičně pořádáme v Charitním domově, je za námi. A vydařil se. Přivítali jsme osm družstev z okolních domovů, což je sice méně než loni, ale k napínavému souboji to stačilo. Všichni účastníci soutěžili s plným nasazením a aby v tom nebyli sami, do zápolení se ve své kategorii zapojili i pracovníci.

Čekání na sečtení všech bodů a vyhlášení výsledků zpříjemnilo připravené občerstvení. A v příjemné atmosféře došlo dokonce i na zpěv.

A jak tedy celé klání dopadlo? Na stupních vítězů se umístila družstva Lukova, našeho Charitního domova a Holešova. Moc gratulujeme. Radost máme také z úspěchu našeho klienta, pana Josefa Ježíka, který kromě příspěví ke krásnému výsledku celého týmu skončil i třetí v kategorii jednotlivců.

Děkujeme našemu družstvu (ve složení pan Martinek, paní Ondrušková a pan Ježík) za výbornou reprezentaci, všem soutěžícím za účast a budeme se těšit zase příští rok! ■

Páteční čtení – obnovená aktivita pro naše seniory

Od září jsme v Charitním domově obnovili jednu aktivitu. Každý pátek se scházíme v denním centru, abychom si společně něco hezkého přečetli. Četba je laděna duchovně, četli jsme si například o

fatimských zjeveních, životě sv. Václava a jeho babičky sv. Ludmily. Naše seniory zaujalo také čtení z knihy Dlouhá cesta o snahách a vybudování nového kostela v Otrokovicích. ■

Hledáme dobrovolníky pro potravinovou sbírku

V sobotu 11. listopadu se koná akce Národní potravinová sbírka. V prodejně Tesco ve Zlíně-Malenovicích můžete zakoupit potraviny nebo drogerii a odevzdat přímo na místě našim dobrovolníkům. Darované zboží bude určeno klientům Azylového domu Samaritán, Terénního programu Samaritán, klientům Nového

domova a také Terénní služby rodinám s dětmi.

Pro tuto akci hledáme také dobrovolníky na rozdávání letáčků v den sbírky přímo na místě a také na odběr a skládání zboží. Zájemci o tuto pomoc ať se hlásí na tel. 605 564 039 (Mgr. Aleš Jaroš). ■

Oslava svátku sv. Anežky

V pondělí 13. listopadu, v den svátku naší patronky sv. Anežky, vás všechny zveme na mši sv. v 17 hodin v kostele sv. Vojtěcha v Otrokovicích. Po mši svaté bude následovat pro všechny zaměstnance a pozvané v suterénu kostela přátelské posezení. ■

Příspěvky z Charity připravil Jan Žalčík

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků. Zodpovídá Římskokatolický farní úřad. Určeno pro vnitřní potřebu. Neprodejné! Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja. Adresa redakce: nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice, tel. 577 922 337. E-mail: obcasnik@volny.cz, <http://www.farnost.otrokovice.cz>

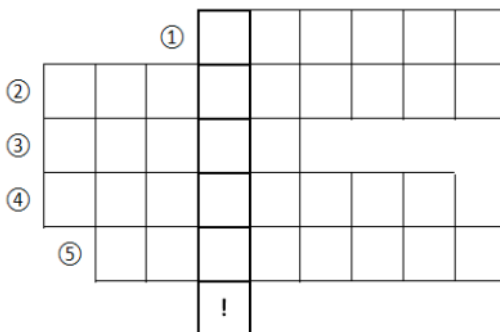
Autoři textů jsou podepsáni pod příspěvky. Jazyková korektura: Pavla Drážná. Obsahová korektura: Anna Janotová. Ilustrace: Lenka Baroňová.

Uzávěrka dalšího čísla: 3. 12. 2017. Vydání dalšího čísla: 17. 12. 2017

Doplňovačka z dnešního evangelia

Pán Ježíš nám v dnešním příběhu (Mt 22, 34-40) odkázal dvě největší přikázání. Obě přikázání mají společný základ. Jaký? To se dozvíš, když vyluštíš tajenku.

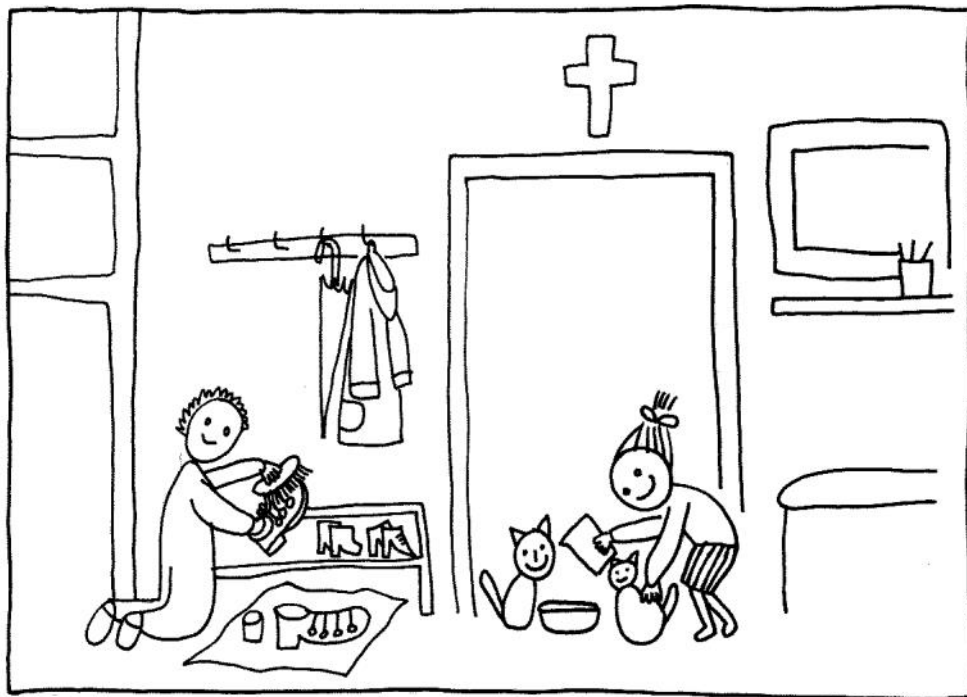
- 1) Jak oslovil znalec Zákona Pána Ježíše?
- 2) Kdo se doslechl, že Pán Ježíš někoho umlčel?
- 3) Dopln: „Celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou...“
- 4) Koho Pán Ježíš umlčel?
- 5) Dopln otázku znalce Zákona: Které přikázání je...?

Roztržitý malíř

V evangeliu jsme se dnes dozvěděli, že máme druhé milovat. Na obrázku jsou dvě děti, které chtějí dělat ostatním radost. Malíř byl ale nějak roztržitý a na leccos při malování zapomněl.

Na obrázku chybí: klíč na věšáku, pruhy na kočičce, klika na dveřích, květy na stoncích ve váze na okně, nosy dětem, myš v koutě, obraz sluníčka nad věšákem.

Povedlo se? Jsi šikulka! Teď ještě zbývá obrázek vybarvit.

Zdroj: www.kanan.cz